

«ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, ΑΝΤΙΘΕΤΑ, ΤΩΡΑ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΟΛΑ»

Ομιλία του Νίκου Φίλη κατά την τελετή παράδοσης και παραλαβής του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων

Μαρούσι, 7/11/2016

Από την πρώτη μέρα που ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας με επέλεξε για τη θέση του Υπουργού Παιδείας σκεφτόμουν αυτή τη μέρα. Τη μέρα του αποχαιρετισμού, δηλαδή, τη μέρα του απολογισμού. Γιατί, αλίμονο στον πολιτικό που αυταπατάται για την μακροβιότητα μιας θέσης. Αλίμονο στον πολιτικό που δεν έχει συγγράψει από την πρώτη μέρα την επιστολή της παραίτησής του στην περίπτωση που τεθούν ζητήματα αρχών ή ανεπάρκειας κατά την άσκηση των καθηκόντων του.

Αυτή η μέρα για την οποία εγώ και οι συνεργάτες μου μοχθήσαμε επί δεκατρείς ολόκληρους μήνες έφτασε. Και είμαστε εδώ μπροστά στα στελέχη και σε όλο το προσωπικό του υπουργείου που προσπαθεί καθημερινά για το καλύτερο, μπροστά στους εκπαιδευτικούς που τιμούμε και ευχαριστούμε για την προσφορά τους, μπροστά σε πολύτιμους συνεργάτες, συντρόφους και φίλους τούς οποίους ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου για τη βοήθειά τους και τη σημερινή παρουσία τους, προκειμένου, να παραδώσουμε τα ηνία του υπουργείου με μεγάλη χαρά, εκτίμηση και εμπιστοσύνη στον σύντροφο Κώστα Γαβρόγλου, όπως επιτάσσει η δημοκρατική τάξη, η ηθική της Αριστεράς αλλά και οι πολύχρονοι συντροφικοί και ανθρώπινοι δεσμοί μας. Καλωσορίζω, επίσης, τους νέους υφυπουργούς και αγαπητούς φίλους Δημήτρη Μπαξεβανάκη και Κώστα Ζουράρι.

Είμαστε μπροστά σας όμως και για να πούμε λίγα σταράτα λόγια για το τι προσπαθήσαμε, τι πετύχαμε, τι αφήνουμε ως παρακαταθήκη στη νέα ηγεσία του υπουργείου και στην πολιτική ζωή του τόπου.

Στην πρώτη μου δήλωση την ημέρα ανάληψης του Υπουργείου Παιδείας έθεσα ως πρώτη επιλογή την αντιστροφή των προτεραιοτήτων. Δήλωσα ότι εμείς θα ξεκινήσουμε να χτίζουμε από τα κάτω προς τα επάνω στο χώρο της εκπαίδευσης και όχι το αντίθετο. Αντί της κλασικής και αποτυχημένης συνταγής ο υπουργός να ασχολείται κατά προτεραιότητα με τα Πανεπιστήμια, εμείς ρίξαμε το μεγαλύτερο βάρος της προσπάθειάς μας στα νηπιαγωγεία, στα δημοτικά σχολεία, στα Γυμνάσια, στην τεχνική εκπαίδευση, στα σχολεία δεύτερης ευκαιρίας, στα εκπαιδευτήρια των φυλακών και ειδικά στην ξεχασμένη και εγκαταλειμμένη ειδική αγωγή. Ρίξαμε το βάρος εκεί που χτυπάει η καρδιά της εκπαίδευσης για όποιον αντιλαμβάνεται τι είναι σοβαρή εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και δεν έρχεται εδώ για να περάσει μια ανέμελη και χωρίς περιπέτειες υπουργική θητεία.

Μέσα σε λίγους μήνες η κυβέρνηση της Αριστεράς, παρά τη σκληρή μνημονιακή λιτότητα, προχώρησε στις πρώτες μεγάλες παρεμβάσεις και μεταρρυθμίσεις σε αυτούς τους τομείς με κατευθυντήρια γραμμή αυτό που προσδιορίσαμε ως σχολείο ισότητας και ποιότητας. Επιβεβαιώνουμε έτσι, βήμα-βήμα τη δέσμευση αυτής της κυβέρνησης ότι η έξοδος από την κρίση θα αφορά όλους του πολίτες ανεξαιρέτως και ότι στο επίκεντρο της νέας Ελλάδας θα είναι μια αναβαθμισμένη και δημοκρατική εκπαίδευση.

Είναι γεγονός και λειτουργεί για πρώτη φορά από φέτος:

- Το νέο ολοήμερο νηπιαγωγείο
- Ο νέος τύπος ολοήμερου δημοτικού που επεκτείνει σε όλα τα δημοτικά σχολεία της χώρας διδακτικά αντικείμενα που διδάσκονταν μόνο στο 1/3 των σχολείων

- Ο νέος τρόπος οργάνωσης και λειτουργίας του Γυμνασίου με τον δραστικό περιορισμό των εξετάσεων, την επέκταση του διδακτικού έτους και τον εκσυγχρονισμό των προγραμμάτων.
- Το νέο ΕΠΑΛ με τη γενική μόρφωση, τους τομείς και τις ειδικότητες στα τρία πρώτα χρόνια αλλά και τη νέα μεγάλη καινοτομία, τη μαθητεία σε επιχειρήσεις στο τέταρτο έτος με αμοιβή και ασφαλιστική κάλυψη κι όχι με μαύρη εργασία και εκμετάλλευση.
- Η νέα δομή στην ειδική αγωγή με την ίδρυση νέων σχολείων αλλά και εκατοντάδων τμημάτων ένταξης. Ο κατά προτεραιότητα διορισμός για πρώτη φορά φέτος δασκάλων και καθηγητών στα ειδικά σχολεία.
- Η επιστροφή της ιδιωτικής εκπαίδευσης στο Υπουργείο Παιδείας και η προστασία των ιδιωτικών εκπαιδευτικών από αυθαίρετες και καταχρηστικές απολύσεις μετά από μια μεγάλη μάχη με τους κάθε λογής νεοφιλελεύθερους και εκείνες τις πολιτικές δυνάμεις όπως η ΝΔ του κ. Μητσοτάκη που προτάσσουν την αγοραία αντίληψη για την εκπαίδευση και «αγαπούν να μισούν» πάνω από οτιδήποτε άλλο το δημόσιο σχολείο.

Στο θέμα των Λυκείων που ο μορφωτικός τους ρόλος απειλείται με κατάρρευση εξαιτίας της μονοδιάστατης πρόσδεσής τους στο άρμα των εισαγωγικών εξετάσεων για τα ΑΕΙ οργανώσαμε έναν πλούσιο διάλογο στο πλαίσιο του Εθνικού και Κοινωνικού Διαλόγου για την Παιδεία (και επί τη ευκαιρία θέλω να εκφράσω τις θερμές ευχαριστίες μου στον επικεφαλής της επιτροπής και πολύτιμο φίλο και συνεργάτη Αντώνη Λιάκο). Τα πορίσματα αυτού του διαλόγου μαζί με άλλες προσεγγίσεις έχουμε ζητήσει να διαβιβαστούν στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής κι από εκεί με συναίνεση να προκύψει ο νέος τρόπος οργάνωσης του Λυκείου και ο τρόπος εισαγωγής στα Πανεπιστήμια. Επιτέλους, μετά από δεκαετίες πρέπει το πολιτικό σύστημα να αναλάβει την ευθύνη του και να πάψουν οι πανελλήνιες εξετάσεις να καταπίνουν και να αλέθουν ως άλλος Κρόνος την εφηβική ζωή των παιδιών μας και να προκαλούν αυτή την τεράστια οικονομική αιμορραγία στις οικογένειές τους.

Αγαπητοί Υπουργοί, φίλες και φίλοι

Στις 12 Σεπτεμβρίου το σχολικό κουδούνι χτύπησε για πρώτη φορά εδώ και πολλά πολλά χρόνια στο σύνολο των σχολείων της χώρας. Στο σύνολο. Με όλα τα βιβλία και το αναγκαίο εκπαιδευτικό προσωπικό στη θέση του. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη συλλογική και προσωπική ικανοποίηση της θητείας μας στο υπουργείο που από εδώ και στο εξής καθιστά αυτό το εγχείρημα σταθερή και μόνιμη επιδίωξη κάθε πολιτικής ηγεσίας. Όχι εξαίρεση -όχι επιτυχία της μιας χρονιάς. Για την κυβέρνησή μας ήταν μια μεγάλη στιγμή που έβαλε τέλος στην επιδίωξη των αντιπάλων μας να εμφανίσουν την Αριστερά ως την παράταξη των μεγάλων λόγων και των μικρών έργων. Ως την παράταξη της ιδεολογικής αυτάρκειας και της διαχειριστικής ανεπάρκειας. Όχι! Η Αριστερά έχει όραμα για την εκπαίδευση, σχέδιο για την εκπαίδευση και μεράκι για την εκπαίδευση. Και διάθεση για ατελείωτες ώρες δουλειάς νύχτα- μέρα που η επιβράβευση δεν είναι το «άριστα» του πρωθυπουργού (τον οποίο επίσης ευχαριστώ για την συμπαράσταση και την εκτίμηση στο έργο μας) αλλά τα «μπράβο» που ακούστηκαν για αυτό το επίτευγμα στο ειδικό σχολείο της Χαιρώνειας στη Βοιωτία όπου οι γονείς είχαν συνηθίσει να ανοίγει καλό Νοέμβρη, στα μονοθέσια της Ερεϊκούσας και της Θύμαινας, στη Γαύδο, στη Βωβούσα, στους Μεταξάδες και σε κάθε δύσκολη και δυσπρόσιτη γωνιά της Ελλάδας.

Δίπλα σε αυτό το σημαντικό έργο προσθέτουμε όλον αυτόν τον καιρό ένα ακόμη που βρίσκεται στην αρχή και έχει προκαλέσει διεθνές ενδιαφέρον. Είναι η εκπαίδευση των προσφυγόπουλων που έχει ξεκινήσει με επιτυχία και βδομάδα τη βδομάδα ενισχύεται καθώς ανάλογα με την πρόοδο των εμβολιασμών εντάσσονται και νέα Κέντρα Φιλοξενίας στο πρόγραμμα. Θα παρακαλέσω τον αγαπητό Κώστα και τα υπόλοιπα μέλη της νέας πολιτικής ηγεσίας να αγκαλιάσουν με ιδιαίτερο ενδιαφέρον αυτό το πρόγραμμα την ευθύνη του οποίου έχει ο ΓΓ του Υπουργείου Παιδείας Γιάννης Παντής τον οποίο επίσης ευχαριστώ για την προσφορά του και να ορθώσουν το ανάστημά τους απέναντι σε κάθε φωνή μισαλλοδοξίας και ρατσισμού. Και επειδή έχω τύψεις που δεν μπόρεσα ως υπουργός ακόμη να επισκεφθώ κάποιο από αυτά τα σχολεία, ελπίζω σύντροφε Γαβρόγλου να μου επιτρέψεις να σε συνοδεύσω ως βουλευτής με την πρώτη ευκαιρία της επίσκεψής σου σε ένα από αυτά.

Θα είχα να αναφέρω δεκάδες ακόμη πράγματα ως έναν πλούσιο απολογισμό σε ένα σχετικά μικρό χρονικό διάστημα. Την άψογη διεξαγωγή των πανελλαδικών εξετάσεων, τη σκληρή δουλειά στην Ανώτατη Εκπαίδευση από τη Σία Αναγνωστοπούλου, τα μεταπτυχιακά, τις υποτροφίες, τη φοιτητική μέριμνα, τα συγγράμματα, το νέο νόμο για την Έρευνα και το ΕΛΙΔΕΚ με εμπνευστή τον Κώστα Φωτάκη, τη μεταρρύθμιση στην ελληνόγλωσση εκπαίδευση του εξωτερικού που προχώρησε ο Θεοδόσης Πελεγρίνης, το νέο πλαίσιο στη δια βίου μάθηση, στα ΙΕΚ, τις παρεμβάσεις στο χώρο της νεολαίας με ευθύνη του κ. Παπαγεωργίου, την αξιολογή δουλειά στη Γενική Γραμματεία Θρησκευμάτων από τον κ. Καλαντζή, την αξιοποίηση των πόρων του ΕΣΠΑ αλλά και νέων χρηματοδοτικών εργαλείων, τα σχέδιά μας για το ψηφιακό σχολείο, το Κρατικό Πιστοποιητικό Γλωσσομάθειας, την περιβαλλοντική εκπαίδευση, την καλλιτεχνική παιδεία, την αγωγή υγείας, τη σεξουαλική αγωγή, την καταπολέμηση των εξαρτήσεων, τα συσσίτια στα σχολεία, την ηλεκτρονική διεκπεραίωση για πρώτη φορά μιας σειράς διοικητικών λειτουργιών του υπουργείου, το ξεκόλλημα του ΣΑΕΠ, την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, την αναμόρφωση και τον εξορθολογισμό των αναλυτικών προγραμμάτων σπουδών με ευθύνη του ΙΕΠ και με την καθοδήγηση του καθηγητή Γεράσιμου Κουζέλη. Στο σημείο αυτό θα ήθελα να ευχαριστήσω ιδιαίτερα ένα πρόσωπο που όλοι γνωρίζουμε ότι χωρίς αυτό δεν θα υπήρχε ο πλούσιος απολογισμός στον οποίο αναφερθήκαμε. Αναφέρομαι στον Τάκη Κατσαρό, διευθυντή του γραφείου μου, αδελφό και σύντροφο για πάνω από 40 χρόνια που με την ακάματη προσφορά του, την αποφασιστικότητα και την διοικητική του ικανότητα, υπήρξε ο στυλοβάτης αυτής της προσπάθειας. Ευχαριστώ και πάλι όλους σας

Κυρίες και κύριοι

Σταματώ εδώ τον απολογισμό της πορείας μας και θέλω να σχολιάσω κι εγώ με τη σειρά μου όσα λέγονται και γράφονται αυτές τις μέρες για την απομάκρυνσή μου από το Υπουργείο Παιδείας. Κατ' αρχήν υπενθυμίζω ότι όλοι βρισκόμαστε σε αυτές τις θέσεις μετά από την εντολή του ελληνικού λαού και με απόφαση του πρωθυπουργού ο οποίος έχει την ευθύνη του σχηματισμού της κυβέρνησης, αλλά και των διορθωτικών κινήσεων στη συνέχεια, στους τομείς εκείνους που παρατηρούνται ανεπάρκειες ή καθυστερήσεις στο κυβερνητικό έργο. Τέτοιου τύπου προβλήματα δεν μου επισημάνθηκαν στις συναντήσεις που είχαμε με τον πρωθυπουργό αναφορικά με το έργο μας στο Υπουργείο Παιδείας. Το αντίθετο, μάλιστα, αν κρίνω από τις πολύ θετικές αναφορές στο μέχρι σήμερα έργο του

υπουργείου Παιδείας από τον πρωθυπουργό στην χθεσινή ομιλία του κατά την πρώτη συνεδρίαση του νέου υπουργικού Συμβουλίου.

Παρ' όλα αυτά αιφνιδίως το «Άριστα 20» μετατράπηκε σε μόλις ενάμιση μήνα σε «μη προβιβάσιμο βαθμό». Και επειδή, εδώ είναι υπουργείο Παιδείας και αυτά τα θέματα μας απασχολούν, συνηθίζεται σε τέτοιες πολύ σπάνιες περιπτώσεις να ερευνούμε προσεκτικά ποιος κάνει λάθος, ο «γαλαντόμος καθηγητής» που χωρίς εξηγήσεις ακυρώνει μια τόσο υψηλή βαθμολογία ή ο μέχρι χθες άριστος μαθητής που ξαφνικά βρίσκεται ενώπιον μιας τόσο δραματικής αντιστροφής των επιδόσεών του. Και βέβαια όσο αυτά δεν εξηγούνται πειστικά η πρόταση για ...«αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος» δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή. Ακόμη κι αν το ...νέο σχολείο που προτείνεται τυχαίνει να είναι κοτζάμ Υπουργείο.

Βλέπετε, κάποιος από εμάς –κι εδώ αναφέρομαι και στον Τάκη Κατσαρό - σφυρηλατήσαμε την στάση μας απέναντι στην πολιτική και την Αριστερά στα ανυπότακτα μαθητικά χρόνια της ύστερης χουντικής περιόδου και της πρώιμης μεταπολιτευτικής όταν ανοίγαμε τη δική μας περπατησιά στον κόσμο , όταν μαχόμασταν τον πανταχού παρόντα αυταρχισμό, όταν καταπατούσαμε τους πατριαρχικούς οικογενειακούς περιορισμούς, όταν βγάσαμε τη γλώσσα στα συντηρητικά δήθεν χρηστά ήθη, όταν μας απέβαλλαν από τα σχολεία, όταν μας χαρακτήριζαν μιάσματα και αλήτες. Αυτά είναι τα νήματα που συνδέουν τη δική μας γενιά με τη σημερινή γενιά της κρίσης κι αυτό το ανήσυχο, δημιουργικό και ανατρεπτικό στοιχείο θελήσαμε να εμφυσήσουμε στο Υπουργείο Παιδείας, στο κατ' εξοχήν υπουργείο της νεολαίας.

Όλα αυτά, μαζί με τους ενωτικούς αγώνες μας στο νεολαιίστικο και στο φοιτητικό κίνημα εκείνης της εποχής και ειδικότερα στον ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟ για τα δικαιώματα, τις ελευθερίες και τη μόρφωση της νέας γενιάς είναι το μέταλλο από το οποίο είναι καμωμένη η δικιά μας γενιά που ακολούθησε τη γενιά της αντιδικτατορικής πάλης, τη γενιά των Λαμπράκηδων και του 114 και τη δρακογενιά της εθνικής αντίστασης. Αυτά είναι τα πιο ακριβά πτυχία μας, μαζί με την αναγνώριση και την αγάπη του κόσμου της Αριστεράς. Αυτά είναι που δεν θα αποκτήσουν ποτέ οι πολιτικοί της τηλεοπτικής σαπουνόπερας, οι απόντες, οι αδιάφοροι, οι δοτοί, οι κυνικοί, οι άδαιοι από ζωή με όσους τίτλους σπουδών κι αν κατάφεραν να αποκτήσουν με το πορτοφόλι του μπαμπά τους. Κι αυτό το μέταλλο που έχει ανυπολόγιστη αξία αλλά δεν έχει τιμή δεν αγοράζεται και δεν ανταλλάσσεται . Ακόμη και αν το αντίτιμο είναι η υπουργική ή όποια άλλη καρέκλα. Αυτή είναι η απάντησή μου, εξ ονόματος μιας Αριστεράς που έχω πει πως είναι παράταξη «ζώντων τε και τεθνεώτων» στο ερώτημα γιατί ο Φίλης δεν δέχτηκε να αναλάβει τα Υπουργεία που του προσφέρθηκαν. Χαμογελώ και μόνο με την απορία αυτών των ανθρώπων. Δεν με ξέρουν. Δεν μας ξέρουν. Δεν υποψιάζονται τι μπορεί να παραχθεί όταν η ατομική αξιοπρέπεια συναντάται και εκπροσωπεί τη συλλογική αξιοπρέπεια.

Ας γίνουμε όμως πιο συγκεκριμένοι. Το ερώτημα για την απομάκρυνσή μου αιωρείται στη δημόσια σφαίρα και βλέπω ότι απασχολεί όχι μόνο τον κόσμο της Αριστεράς ο οποίος ακολουθώντας την πρωθυπουργική προτροπή τίμησε τον υποφαινόμενο με εξαιρετική βαθμολογία στο πρόσφατο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά κάθε δημοκρατικό πολίτη. Φαίνεται πως η αφεντιά μου που ξεκίνησε την υπουργική της θητεία μέσα σε μια ατμόσφαιρα έντονης αντιπαράθεσης που υποκινήθηκε από την αντιπολίτευση για ανύπαρκτα πολλές φορές θέματα και μέσα σε ένα κλίμα χυδαίων επιθέσεων που άγγιξαν αυτό που ονομάζεται «δολοφονία χαρακτήρα», απέκτησε όχι μόνο πολλούς φίλους και συμπαραστάτες από κάθε πλευρά του πολιτικού φάσματος αλλά και ορκισμένους εχθρούς με

αφορμή την εδώ και αρκετά χρόνια δρομολογημένη και συζητημένη με την Εκκλησία της Ελλάδας αλλαγή του προγράμματος διδασκαλίας των Θρησκευτικών. Κάθε καλά ενημερωμένος πολίτης γνωρίζει τους σταθμούς αυτής της αλλαγής στάσης της ηγεσίας της Εκκλησίας που δεν περιορίζεται στα Θρησκευτικά αλλά εκτείνεται και σε άλλα θέματα που συγκροτούν μια ατζέντα επιστροφής στο παρελθόν και αναζήτησης κεντρικού πολιτικού ρόλου εκ μέρους της Ιεραρχίας.

Την εβδομάδα που μας πέρασε και παρά την βεβαιωθείσα προ ολίγου καιρού «άρση των παρεξηγήσεων» διά στόματος του ίδιου του Αρχιεπισκόπου μετά την σύσκεψη υπό τον πρωθυπουργό στο Μέγαρο Μαξίμου, οργανώθηκε και εκτελέστηκε ένα συμβόλαιο πολιτικού θανάτου σε βάρος μου στον τηλεοπτικό σταθμό ΣΚΑΙ με τη γνωστή σε όλους συνέντευξη του κυρίου Ιερώνυμου στον δημοσιογράφο Αλέξη Παπαχελά.

Εκεί ζητήθηκε από τον πρωθυπουργό της χώρας εν όψει του ανασχηματισμού η καθαίρεση του «προβληματικού» υπουργού Παιδείας. Στη συνέχεια της εκπομπής μάλιστα, με την αναφορά σε πλευρές της συζήτησης στο πρωθυπουργικό γραφείο, εκτοξεύτηκε η από κάθε άποψη «προβληματική» απειλή περί προθύμων πολιτικών παραγόντων να ρίξουν την εκλεγμένη κυβέρνηση αρκεί να το ζητήσει η Εκκλησία.

Αυτά μαζί με άλλα εξίσου ανατριχιαστικά για τη δημοκρατική και συνταγματική τάξη (Θυμίζω: Την όψιμη αντίθεση του κ. Ιερώνυμου στην ίδρυση τεμένους παρά την συγκατάθεση του προκατόχου του Χριστόδουλου. Την υιοθέτηση της ακροδεξιάς ρητορικής ότι οι πρόσφυγες απειλούν με αφελληνισμό και μουσουλμανοποίηση τη χώρα, τη διαστροφή της χριστιανικής φιλανθρωπίας με την προσχώρηση στο αντιχριστιανικό δόγμα ότι η εκκλησία μοιράζει ψωμί μόνο στους Έλληνες, την πλήρη κάλυψη των ακροδεξιών ρασοφόρων). Όλα αυτά και άλλα πολλά, ακόμη κι αν αποτελούν πολιτικούς ελιγμούς ασυμβίβαστους όμως προς το οικουμενικό μήνυμα του χριστιανισμού, συνιστούν ευθεία πρόκληση προς το πολιτικό σύστημα, αμφισβήτηση των δημοκρατικών αξιών και επικίνδυνη ρητορική που αν επικρατήσει θα οδηγήσει στο διχασμό της κοινωνίας και στην περιθωριοποίηση της χώρας. Θα βυθίσει την πατρίδα μας πιο βαθιά στην κρίση.

Το θέμα αυτό υπερβαίνει εμένα ως Υπουργό Παιδείας, τον σημερινό Πρωθυπουργό ή την Αριστερά ως παράταξη. Αφορά στο σύνολο του πολιτικού συστήματος, όλες τις πολιτικές δυνάμεις που οφείλουν να υψώσουν ανάστημα και ασπίδα προστασίας απέναντι στην ιταμή αξίωση να διανοείται, να απαιτεί και τελικά να επιτυγχάνει η ηγεσία της Εκκλησίας με την ανοιχτή στήριξη του χρεοκοπημένου μιντιακού κατεστημένου την απομάκρυνση υπουργών της εκλεγμένης κυβέρνησης αυτού του τύπου. Πρόκειται, για τον ορισμό της παραθεσμικής συμπεριφοράς απέναντι στην οποία όλοι οι δημοκρατικοί πολίτες και ειδικά η προοδευτική παράταξη θα αντιταχθούμε με αποφασιστικότητα παρά το όποιο πρόσκαιρο κόστος.

Η απομάκρυνσή μου από το Υπουργείο Παιδείας Έρευνας και Θρησκευμάτων (άραγε πόσο ακόμη θα κρατήσει αυτός ο αναχρονισμός να συνυπάρχουν αφενός η εκπαίδευση και η έρευνα και αφετέρου οι εκκλησιαστικές υποθέσεις στο ίδιο υπουργείο;), η απομάκρυνσή μου λοιπόν, είμαι πλέον βέβαιος ότι εγγράφει με τον πιο σαφή τρόπο ως κεντρικό στόχο για το σύνολο των δημοκρατικών δυνάμεων στην επερχόμενη συνταγματική αναθεώρηση να προτείνουν τον επαναπροσδιορισμό των σχέσεων Κράτους- Εκκλησίας στην κατεύθυνση του διαχωρισμού ρόλου και αρμοδιοτήτων. Αυτό είναι πλέον ζήτημα στοιχειώδους

αυτογνωσίας και καθήκον για το σύνολο του πολιτικού κόσμου, που πρέπει να ανταποκριθεί στη νέα κοινωνική πραγματικότητα. Η τεράστια πλειοψηφία του λαού μας και το μεγαλύτερο μέρος των πολιτών που πιστεύουν στην Ορθοδοξία συμμερίζονται αυτή την επιδίωξη, όπως σταθερά επιβεβαιώνει το σύνολο των δημοσκοπικών ευρημάτων τα τελευταία χρόνια. Για ένα κράτος που βαδίζοντας προς τον εορτασμό των 200 χρόνων από την επανάσταση του 1821 θα ολοκληρώσει επιτέλους τον θεσμικό-δημοκρατικό εκσυγχρονισμό του και για μια Εκκλησία απελευθερωμένη από τον κρατικό εναγκαλισμό, τον σκοταδισμό και τον μεσαιωνικό αναχρονισμό, ικανή να απαντήσει, απαλλαγμένη από ιδεολογικές αγκυλώσεις όπως είναι ο εθνοφυλετισμός και ο ζηλωτισμός, στις μεγάλες αγωνίες και ανάγκες του σύγχρονου ανθρώπου.

Κυρίες και κύριοι

Στην επίτευξη αυτού του στόχου θα αφιερώσω μεγάλο μέρος της δραστηριότητάς μου ως βουλευτής την επόμενη περίοδο. Με τη συνείδηση ότι η έξοδος της χώρας από τη βαθιά ηθικοπολιτική και οικονομική κρίση δεν μπορεί να γίνει με την επιστροφή σε κατεστημένα συμφέροντα, σε χρεοκοπημένα δόγματα και σε αναχρονιστικά στερεότυπα. Με την πεποίθηση ότι για τη σημερινή κρίση ουδείς είναι αναμάρτητος, ούτε ο παλαιοκομματισμός, ούτε οι λαίμαργες οικονομικές ελίτ και τα συμφέροντα της πολυπλόκαμης διαπλοκής, ούτε βέβαια οι εκκλησιαστικές εξουσίες. Γι αυτό η συζήτηση για τις σχέσεις Κράτους-Εκκλησίας διαπερνά το σύνολο της προσπάθειας για εθνική αναγέννηση μέσα σε μια νέα Ευρώπη της δημοκρατίας και της αλληλεγγύης. Γιατί η ουσιαστική επανένταξη της χώρας στην Ευρώπη δεν μπορεί να επιτευχθεί υιοθετώντας νεοφιλελεύθερες πολιτικές σκληρής λιτότητας και προσκυνώντας ταυτόχρονα εγχώριες σκοταδιστικές εξουσίες. Κι αν για το πρώτο υπάρχουν δικαιολογίες τι να υποθέσουμε για το δεύτερο;

Είναι κρίμα οι εκκρεμότητες στις σχέσεις Κράτους-Εκκλησίας να αντιμετωπίζεται με αφορισμούς και αναθέματα ή ακόμη χειρότερα με λογιστικούς υπολογισμούς για το «παγκάρι», τα οικόπεδα, τα στρέμματα και τα χρυσόβουλα. Πρόκειται για αντιλήψεις και ιδιοτέλειες που λίγο πριν την κρίση είχαν οδηγήσει στο σκάνδαλο του Βατοπεδίου, Είναι λογικό λοιπόν να μας διατρέχει ανατριχίλα όταν ακούμε από τα χείλη του κ. Ιερώνυμου τέτοιου είδους τοποθετήσεις την ώρα που ο λαός μας ταλαιπωρείται και υποφέρει. Πρόκειται για εξουσιαστικές αντιλήψεις (αναγκάζομαι να το πω ανοιχτά) που μετατρέπουν τον «Οίκο του Πατρός σε Οίκο Εμπορίου». Και αυτό δεν αναιρεί σε τίποτα την αξία της κοινωνικής προσφοράς πολλών ανθρώπων του λαϊκού κλήρου, ο οποίος συχνά αισθάνεται την αυθαιρεσία του καθεστώτος της δεσποτοκρατίας στη χώρα μας.

Κυρίες και κύριοι.

Φίλοι και φίλες

Με αυτή την πολιτική τοποθέτηση δημοκρατικών αρχών, με υπερηφάνεια για το έργο που συντελέστηκε επί των ημερών μας στο Υπουργείο Παιδείας, με την πεποίθηση ότι «τίποτα δεν τελείωσε, αλλά, αντίθετα, τώρα αρχίζουν όλα», παραδίδω στον άξιο σύντροφο και φίλο Κώστα Γαβρόγλου την ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας. Θα είμαστε όλοι στο πλευρό της νέας ηγεσίας για να συνεχιστεί το έργο που ξεκινήσαμε με τη δέσμευση ότι η εκπαίδευση αποτελεί υψηλή προτεραιότητα για τη δημοκρατία, την κοινωνική συνοχή και την Αριστερά. Επιμένουμε ότι το μέλλον της νέας γενιάς είναι ένας ορίζοντας ελευθερίας και χειραφέτησης. Με δημιουργική απασχόληση για όλους με δημοκρατικά δικαιώματα στη ζωή και στον έρωτα που καμιά εξουσία και μάλιστα

μη δημοκρατικά νομιμοποιημένη δεν μπορεί να τους τα στερεί. Αυτό ήταν το νόημα της προσπάθειάς μας σε όλο το φάσμα των πρωτοβουλιών του υπουργείου. Και μετά από όλα αυτά που ελπίζω ότι δεν σας κούρασαν ήρθε η στιγμή της παράδοσης της σκυτάλης.
Φίλε και σύντροφε Κώστα καλή επιτυχία.